

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku A. M. i Z. M.
przy uczestnictwie Operatora [...] "G. [...]" Spółki Akcyjnej w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawcy A. M. i Z. M. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie z udziałem Operatora [...] „G. [...]” spółki akcyjnej w W. o ustanowienie służebności przesyłu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy w obliczu zaniechania uregulowania po zmianach własnościowych kwestii korzystania w zakresie służebności przesyłu z cudzego gruntu, która determinuje złą wiarę przedsiębiorcy przesyłowego, wyłączona zostaje możliwość zastosowania koncepcji tzw. pośredniej dobrej wiary, zgodnie z którą rozumienie pojęcia dobrej wiary w sensie tradycyjnym nie wyklucza w pewnych sytuacjach traktowania posiadacza w złej wierze na równi z posiadaczem w dobrej wierze; w przypadku odpowiedzi negatywnej na powyższe pytanie, jakie szczególne okoliczności w obliczu wskazanego zaniechania przedsiębiorcy jest zgodne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecnictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazali przesłanki powołanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przedstawione w skardze kasacyjnej pytania związane z zagadnieniem dobrej wiary wielokrotnie było przedmiotem rozważań Sądu

Najwyższego na tle spraw o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu czy stwierdzenia nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 265/08; z dnia 4 stycznia 2014 r., II CSK 520/13; z dnia 2 lipca 2015 r., V CSK 625/14; z dnia 4 czerwca 2014 r., II CSK 520/13; z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 57/10). Wskazane w skardze kasacyjnej pytania nie stanowią zatem zagadnień nowych i dotąd nierozstrzygniętych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazać też trzeba, że część przedstawionego zagadnienia ma charakter pytania otwartego, które znajduje każdorazowo wypełnienie na tle konkretnych okoliczności faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 99 k.p.c., § 7 pkt 3, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490; zm. Dz.U. poz. 617) z 2015 r.

I.n